

evropský
sociální
fond v ČR

EVROPSKÁ UNIE

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

OP Vzdělávání
pro konkurenceschopnost

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Číslo projektu	CZ.1.07/1.5.00/34.0556
Číslo a název šablony klíčové aktivity	III / 2 = Inovace a zkvalitnění výuky prostřednictvím ICT
Označení materiálu	VY_32_INOVACE_ST_IKT_20
Název školy	Střední průmyslová škola a Vyšší odborná škola Příbram, Hrabákova 271, Příbram II
Autor	Ing. Ivana Stehlíková
Tematická oblast	Zpracování textů a tabulek MS OFFICE 2010
Téma	Styly a obsah ve Wordu - příklad
Datum tvorby	Duben 2014
Ročník	Druhý
Anotace	Dokument navazuje na výklad práce se styly praktickým cvičením. Žáci upravují zdrojový text podle zadaných úkolů.

STYLY A OBSAH VE WORDU - PŘÍKLAD

V úloze se procvičuje práce se styly a generování obsahu dokumentu na základě nastavených stylů.

Žáci mají k dispozici text v souboru *Zdrojový text.docx* a provádějí úkoly podle zadání.

Ukázka části zdrojového textu:

Kapitola 1.

Podkapitola A.

A co teprve ta stuha. Stuha, kterou je každý z trojice balónků uvázán, aby se nevypustil. Očividně je uvázaná dostatečně pevně, protože balónky skutečně neucházejí. To ale není nic zvláštního. Překvapit by však mohl fakt, že nikdo, snad krom toho, kdo balónky k obloze vypustil, netuší, jakou má ona stuha barvu. Je totiž tak lesklá, že za světla se v ní odráží nebe a za tmy zase není vidět vůbec. Když svítí slunce tak silně jako nyní, tak se stuha třpytí jako kapka rosy a jen málokdo vydrží dívat se na ni přímo déle než pár chvil. Jak vlastně vypadají ony balónky?. Ptají se často lidé. Inu jak by vypadaly - jako běžné pouťové balónky střední velikosti, tak akorát nafouknuté. Červený se vedle modrého a zeleného zdá trochu menší, ale to je nejspíš jen optický klam, a i kdyby byl skutečně o něco málo menší, tak vážně jen o trošičku. Vítr skoro nefouká a tak by se na první pohled mohlo zdát, že se balónky snad vůbec nepohybují. Jenom tak klidně levitují ve vzduchu. Jelikož slunce jasně září a na obloze byste od východu k západu hledali mráček marně, balónky působí jako jakási fata morgána uprostřed pouště. Zkrátka široko daleko nikde nic, jen zelenkává tráva, jasně modrá obloha a tři křiklavě barevné pouťové balónky, které se téměř nepozorovatelně pohupují ani ne moc vysoko, ani moc nízko nad zemí. Kdyby pod balónky nebyla sytě zelenkává tráva, ale třeba suchá silnice či beton, možná by bylo vidět jejich barevné stíny - to jak přes poloprůsvitné barevné balónky prochází ostré sluneční paprsky. Jenže kvůli všude přítomné trávě jsou stíny balónků sotva vidět, natož aby šlo rozeznat, jakou barvu tyto stíny mají. Uvidět tak balónky náhodný kolemjdoucí, jistě by si pomyslel, že už tu takhle poletují snad tisíc let. Stále si víceméně drží výšku a ani do stran se příliš nepohybují. Proti slunci to vypadá, že se slunce pohybuje k západu rychleji než balónky, a možná to tak skutečně je.

Podkapitola B.

Nejeden filozof by mohl tvrdit, že balónky se sluncem závodí, ale fyzikové by to jistě vyvrátili. Z fyzikálního pohledu totiž balónky působí zcela nezajímavě. Nejvíc bezpochyby zaujmou děti - jedna malá holčička zrovna včera div nebrečela, že by snad balónky mohly prasknout. A co teprve ta stuha. Stuha, kterou je každý z trojice balónků uvázán, aby se nevypustil. Očividně je uvázaná dostatečně pevně, protože balónky skutečně neucházejí. To ale není nic zvláštního. Překvapit by však mohl fakt, že nikdo, snad krom toho, kdo balónky k obloze vypustil, netuší, jakou má ona stuha barvu. Je totiž tak lesklá, že za světla se v ní odráží nebe a za tmy zase není vidět vůbec. Když svítí slunce tak silně jako nyní, tak se stuha třpytí jako kapka rosy a jen málokdo vydrží dívat se na ni přímo déle než pár chvil. Jak vlastně vypadají ony balónky?. Ptají se často lidé. Inu jak by vypadaly - jako běžné pouťové balónky střední velikosti, tak akorát nafouknuté. Červený se vedle modrého a zeleného zdá trochu menší, ale to je nejspíš jen optický klam, a i kdyby byl skutečně o něco málo menší, tak vážně jen o trošičku. Vítr skoro nefouká a tak by se na první pohled mohlo zdát, že se balónky snad vůbec nepohybují.

Úkoly:

A/ V dokumentu použij styly:

Nadpis 1 pro hlavní kapitoly textu (zbarveny červeně)

Nadpis 2 pro podkapitoly (zbarveny modře)

Normální pro běžný text

B/ Stylům nastav následující vlastnosti:

Nadpis 1

- Arial 16, tučně, černá barva
- řádkování 1
- zarovnání doprostřed
- mezery před i za odstavcem 10 bodů

Nadpis2

- Arial 14, tučně, černá barva
- řádkování 1
- zarovnání vlevo
- mezery před a za odstavcem 5 bodů

Normální styl

- Garamond 12, černá barva
- řádkování 1,25
- zarovnání do bloku
- odsazení prvního odstavce 1 cm
- mezery před a za odstavcem 0 bodů

C/ Nastav **automatické číslování stran** v dolním okraji stránky uprostřed, typ 3

D/ Vlož na konec dokumentu „**konec stránky**“, za něj vlož vygenerovaný **obsah**

Řešení:

Kapitola 1.

Podkapitola A.

A co teprve ta stuha. Stuha, kterou je každý z trojice balónků uvázan, aby se nevyppustil. Očividně je uvázaná dostatečně pevně, protože balónky skutečně neucházejí. To ale není nic zvláštního. Překvapit by však mohl fakt, že nikdo, snad krom toho, kdo balónky k obloze vypustil, netuší, jakou má ona stuha barvu. Je totiž tak lesklá, že za světla se v ní odráží nebe a za tmy zase není vidět vůbec.

Když svítí slunce tak silně jako nyní, tak se stuha těpří jako kapka rosy a jen málokdo vydáží dívat se na ni přímo dále než pár chvil. Jak vlastně vypadají ony balónky? Ptají se často lidé. Inu jak by vypadaly - jako běžné pouťové balónky střední velikosti, tak akorát nafouknuté. Červený se vedle modrého a zeleného zdá trochu menší, ale to je nejspíš jen optický klam, a i kdyby byl skutečně o něco málo menší, tak vážně jen o troičku. Vůči skoro nefouká a tak by se na první pohled mohlo zdát, že se balónky snad vůbec nepohybují. Jenom tak klidně levitují ve vzduchu. Jelikož slunce jasně září a na obloze byste od výhledu k západu hledali mráček marně, balónky působí jako jakási fata morgána uprostřed pouště. Zkrátka široko daleko nikde nic, jen zelenavá tráva, jasně modrá obloha a tři křiklavě barevné pouťové balónky, které se téměř nepozorovatelně pohupují ani ne moc vysoko, ani moc nízko nad zemí. Kdyby pod balónky nebyla syté zelenavá tráva, ale třeba suchá silnice či beton, možná by bylo vidět jejich barevné stíny - to jak přes poloprásvitné barevné balónky prochází ostré sluneční paprsky. Jenže kvůli vídudy přitomně trávě jsou stíny balónků sotva vidět, natož aby šlo rozeznat, jakou barvu tyto stíny mají. Uvidět tak balónky náhodný kolemjdoucí, jistě by si pomyslel, že už tu takhle poletují snad tisíc let. Stále si víceméně drží výšku a ani do stran se příliš nepohybují. Proti slunci to vypadá, že se slunce pohybuje k západu rychleji než balónky, a možná to tak skutečně je.

Podkapitola B.

Nejeden filozof by mohl tvrdit, že balónky se sluncem závodí, ale fyzikové by to jistě vyvrátili. Z fyzikálního pohledu totiž balónky působí zcela nezajímavě. Nejvíce bezpochyby zaujmou děti - jedna malá holčička zrovna včera div nebrečela, že by snad balónky mohly prasknout. A co teprve ta stuha. Stuha, kterou je každý z trojice balónků uvázan, aby se nevyppustil. Očividně je uvázaná dostatečně pevně, protože balónky skutečně neucházejí. To ale není nic zvláštního. Překvapit by však mohl fakt, že nikdo, snad krom toho, kdo balónky k obloze vypustil, netuší, jakou má ona stuha barvu. Je totiž tak lesklá, že za světla se v ní odráží nebe a za tmy zase není vidět vůbec. Když svítí slunce tak silně jako nyní, tak se stuha těpří jako kapka rosy a jen málokdo vydáží dívat se na ni přímo dále než pár chvil. Jak vlastně vypadají ony balónky? Ptají se často lidé. Inu jak by vypadaly - jako běžné pouťové balónky střední velikosti, tak akorát nafouknuté. Červený se vedle modrého a zeleného zdá trochu menší, ale to je nejspíš jen optický klam, a i kdyby byl skutečně o něco málo menší, tak vážně jen o troičku. Vůči skoro nefouká a tak by se na první pohled mohlo zdát, že se balónky snad vůbec nepohybují.

Jenom tak klidně levitují ve vzduchu. Jelikož slunce jasně září a na obloze byste od výhledu k západu hledali mráček marně, balónky působí jako jakási fata morgána uprostřed pouště. Zkrátka široko daleko nikde nic, jen zelenavá tráva, jasně modrá obloha a tři křiklavě barevné pouťové balónky, které se téměř nepozorovatelně pohupují ani ne moc vysoko, ani moc nízko nad zemí. Kdyby pod balónky nebyla syté zelenavá tráva, ale třeba suchá silnice či beton, možná by bylo vidět jejich barevné stíny - to jak přes poloprásvitné barevné balónky prochází ostré sluneční paprsky. Jenže kvůli vídudy přitomně trávě jsou stíny balónků sotva vidět, natož aby šlo rozeznat, jakou barvu tyto stíny mají.

Uvidět tak balónky náhodný kolemjdoucí, jistě by si pomyslel, že už tu takhle poletují snad tisíc let. Stále si víceméně drží výšku a ani do stran se příliš nepohybují. Proti slunci to vypadá, že se slunce pohybuje k západu rychleji než balónky, a možná to tak skutečně je. Nejeden filozof by mohl tvrdit, že balónky se sluncem závodí, ale fyzikové by to jistě vyvrátili. Z fyzikálního pohledu totiž balónky působí zcela nezajímavě. Nejvíce bezpochyby zaujmou děti - jedna malá holčička zrovna včera div nebrečela, že by snad balónky mohly prasknout. A co teprve ta stuha. Stuha, kterou je každý z trojice balónků uvázan, aby se nevyppustil. Očividně je uvázaná dostatečně pevně, protože balónky skutečně neucházejí. To ale není nic zvláštního.

Podkapitola C.

Překvapit by však mohl fakt, že nikdo, snad krom toho, kdo balónky k obloze vypustil, netuší, jakou má ona stuha barvu. Je totiž tak lesklá, že za světla se v ní odráží nebe a za tmy zase není vidět vůbec. Když svítí slunce tak silně jako nyní, tak se stuha těpří jako kapka rosy a jen málokdo vydáží dívat se na ni přímo dále než pár chvil. Jak vlastně vypadají ony balónky? Ptají se často lidé. Inu jak by vypadaly - jako běžné pouťové balónky střední velikosti, tak akorát nafouknuté. Červený se vedle modrého a zeleného zdá trochu menší, ale to je nejspíš jen optický klam, a i kdyby byl skutečně o něco málo menší, tak vážně jen o troičku. Vůči skoro nefouká a tak by se na první pohled mohlo zdát, že se balónky snad vůbec nepohybují. Jenom tak klidně levitují ve vzduchu.

Jelikož slunce jasně září a na obloze byste od výhledu k západu hledali mráček marně, balónky působí jako jakási fata morgána uprostřed pouště. Zkrátka široko daleko nikde nic, jen zelenavá tráva, jasně modrá obloha a tři křiklavě barevné pouťové balónky, které se téměř nepozorovatelně pohupují ani ne moc vysoko, ani moc nízko nad zemí. Kdyby pod balónky nebyla syté zelenavá tráva, ale třeba suchá silnice či beton, možná by bylo vidět jejich barevné stíny - to jak přes poloprásvitné barevné balónky prochází ostré sluneční paprsky. Jenže kvůli vídudy přitomně trávě jsou stíny balónků sotva vidět, natož aby šlo rozeznat, jakou barvu tyto stíny mají. Uvidět tak balónky náhodný kolemjdoucí, jistě by si pomyslel, že už tu takhle poletují snad tisíc let. Stále si víceméně drží výšku a ani do stran se příliš nepohybují. Proti slunci to vypadá, že se slunce pohybuje k západu rychleji než balónky, a možná to tak skutečně je. Nejeden filozof by mohl tvrdit, že balónky se sluncem závodí, ale fyzikové by to jistě vyvrátili. Z fyzikálního pohledu totiž balónky působí zcela nezajímavě. Nejvíce bezpochyby zaujmou děti - jedna malá holčička zrovna včera div nebrečela, že by snad balónky mohly prasknout. A co teprve ta stuha. Stuha, kterou je každý z trojice balónků uvázan, aby se nevyppustil. Očividně je uvázaná

dostatečně pevně, protože balónky skutečně neucházejí. To ale není nic zvláštního. Překvapit by však mohl fakt, že nikdo, snad krom toho, kdo balónky k obloze vypustil, netuší, jakou má ona stuha barvu.

Kapitola 2.

Podkapitola A.

Je totiž tak lesklá, že za světla se v ní odráží nebe a za tmy zase není vidět vůbec. Když svítí slunce tak silně jako nyní, tak se stuha těpří jako kapka rosy a jen málokdo vydáží dívat se na ni přímo dále než pár chvil. Jak vlastně vypadají ony balónky? Ptají se často lidé. Inu jak by vypadaly - jako běžné pouťové balónky střední velikosti, tak akorát nafouknuté. Červený se vedle modrého a zeleného zdá trochu menší, ale to je nejspíš jen optický klam, a i kdyby byl skutečně o něco málo menší, tak vážně jen o troičku. Vůči skoro nefouká a tak by se na první pohled mohlo zdát, že se balónky snad vůbec nepohybují. Jenom tak klidně levitují ve vzduchu. Jelikož slunce jasně září a na obloze byste od výhledu k západu hledali mráček marně, balónky působí jako jakási fata morgána uprostřed pouště. Zkrátka široko daleko nikde nic, jen zelenavá tráva, jasně modrá obloha a tři křiklavě barevné pouťové balónky, které se téměř nepozorovatelně pohupují ani ne moc vysoko, ani moc nízko nad zemí.

Kdyby pod balónky nebyla syté zelenavá tráva, ale třeba suchá silnice či beton, možná by bylo vidět jejich barevné stíny - to jak přes poloprásvitné barevné balónky prochází ostré sluneční paprsky. Jenže kvůli vídudy přitomně trávě jsou stíny balónků sotva vidět, natož aby šlo rozeznat, jakou barvu tyto stíny mají. Uvidět tak balónky náhodný kolemjdoucí, jistě by si pomyslel, že už tu takhle poletují snad tisíc let. Stále si víceméně drží výšku a ani do stran se příliš nepohybují. Proti slunci to vypadá, že se slunce pohybuje k západu rychleji než balónky, a možná to tak skutečně je. Nejeden filozof by mohl tvrdit, že balónky se sluncem závodí, ale fyzikové by to jistě vyvrátili.

Podkapitola B.

Z fyzikálního pohledu totiž balónky působí zcela nezajímavě. Nejvíce bezpochyby zaujmou děti - jedna malá holčička zrovna včera div nebrečela, že by snad balónky mohly prasknout. A co teprve ta stuha. Stuha, kterou je každý z trojice balónků uvázan, aby se nevyppustil. Očividně je uvázaná dostatečně pevně, protože balónky skutečně neucházejí. To ale není nic zvláštního. Překvapit by však mohl fakt, že nikdo, snad krom toho, kdo balónky k obloze vypustil, netuší, jakou má ona stuha barvu.

Je totiž tak lesklá, že za světla se v ní odráží nebe a za tmy zase není vidět vůbec. Když svítí slunce tak silně jako nyní, tak se stuha těpří jako kapka rosy a jen málokdo vydáží dívat se na ni přímo dále než pár chvil. Jak vlastně vypadají ony balónky? Ptají se často lidé. Inu jak by vypadaly - jako běžné pouťové balónky střední velikosti, tak akorát nafouknuté. Červený se vedle modrého a zeleného zdá trochu menší, ale to je nejspíš jen optický klam, a i kdyby byl skutečně o něco málo menší, tak vážně jen o troičku. Vůči skoro nefouká a tak by se na první pohled mohlo zdát, že se balónky snad vůbec nepohybují. Jenom tak klidně levitují ve vzduchu. Jelikož slunce jasně

září a na obloze byste od východu k západu hledali mráček mamě, balóňky působí jako jakási fata morgána uprostřed pouště. Zkrátka široko daleko nikde nic, jen zelenkává tráva, jasně modrá obloha a tři křiklavě bazerné pouťové balóňky, které se téměř nepozorovatelně pohupují ani ne moc vysoko, ani moc nízko nad zemí. Kdyžby pod balóňky nebyla syté zelenkává tráva, ale třeba suchá silnice či beton, možná by bylo vidět jejich bazerné stíny - to jak přes poloprávinné bazerné balóňky prochází ostré sluneční paprsky.

Kapitola 3.

Podkapitola A.

Jenže kvůli vířidy pětommé trávě jsou stíny balóňků sotva vidět, natož aby šlo rozeznat, jakou barvu tyto stíny mají. Uvidět tak balóňky náhodný kolemjdoucí, jistě by si pomyslel, že už tu takhle poletují snad tisíc let. Stále si víceméně drží výšku a ani do stran se příliš nepohybují. Proti slunci to vypadá, že se slunce pohybuje k západu rychleji než balóňky, a možná to tak skutečně je. Nejednen filozof by mohl tvrdit, že balóňky se sluncem závodí, ale fyzikové by to jistě vyvrátili. Z fyzikálního pohledu totiž balóňky působí zcela nezajímavě. Nejvíce bezpochyby zaujmou děti - jedna malá holčička zrovna vědra div nebrečela, že by snad balóňky mohlý prasknout. A co teprve ta stuha. Stuha, kterou je každý z trojice balóňků uvázán, aby se nevytáhl. Očividně je uvázán dostatečně pevně, protože balóňky skutečně neucházejí. To ale není nic zvláštního. Překvapit by však mohl fakt, že nikdo, snad krom toho, kdo balóňky k obloze vypustil, netuší, jakou má ona stuha barvu. Je totiž tak lesklá, že za světle se v ní odráží nebe a za tmy zase není vidět vůbec.

A co teprve ta stuha. Stuha, kterou je každý z trojice balóňků uvázán, aby se nevytáhl. Očividně je uvázán dostatečně pevně, protože balóňky skutečně neucházejí. To ale není nic zvláštního. Překvapit by však mohl fakt, že nikdo, snad krom toho, kdo balóňky k obloze vypustil, netuší, jakou má ona stuha barvu. Je totiž tak lesklá, že za světle se v ní odráží nebe a za tmy zase není vidět vůbec.

Podkapitola B.

Když svítí slunce tak silně jako nyní, tak se stuha týpří jako kapka rosy a jen málokdo vydrží dívat se na ni přímo dále než pár chvil. Jak vlastně vypadají ony balóňky? Ptají se často lidé. Inu jak by vypadaly - jako běžné pouťové balóňky střední velikosti, tak akorát nafouknuté. Červený se vedle modrého a zeleného zdá trochu menší, ale to je nejspíš jen optický klam, a i kdyžby byl skutečně o něco málo menší, tak vážně jen o trošičku.

Vítr skoro nefouká a tak by se na první pohled mohlo zdát, že se balóňky snad vůbec nepohybují. Jenom tak křídle levitují ve vzduchu. Jelikož slunce jasně září a na obloze byste od východu k západu hledali mráček mamě, balóňky působí jako jakási fata morgána uprostřed pouště. Zkrátka široko daleko nikde nic, jen zelenkává tráva, jasně modrá obloha a tři křiklavě bazerné pouťové balóňky, které se téměř nepozorovatelně pohupují ani ne moc vysoko, ani moc nízko nad zemí. Kdyžby pod balóňky nebyla syté zelenkává tráva, ale třeba suchá silnice či beton, možná by bylo vidět jejich bazerné stíny - to jak přes poloprávinné bazerné balóňky prochází ostré sluneční paprsky. Jenže kvůli vířidy pětommé trávě jsou stíny balóňků sotva vidět, natož aby šlo rozeznat, jakou barvu tyto stíny mají. Uvidět tak balóňky náhodný kolemjdoucí, jistě by si pomyslel, že už tu takhle poletují snad tisíc let. Stále si víceméně drží výšku a ani do stran se příliš nepohybují. Proti slunci to vypadá, že se slunce pohybuje k západu rychleji než balóňky, a možná

to tak skutečně je. Nejednen filozof by mohl tvrdit, že balóňky se sluncem závodí, ale fyzikové by to jistě vyvrátili.

Podkapitola C.

Z fyzikálního pohledu totiž balóňky působí zcela nezajímavě. Nejvíce bezpochyby zaujmou děti - jedna malá holčička zrovna vědra div nebrečela, že by snad balóňky mohlý prasknout. A co teprve ta stuha. Stuha, kterou je každý z trojice balóňků uvázán, aby se nevytáhl. Očividně je uvázán dostatečně pevně, protože balóňky skutečně neucházejí. To ale není nic zvláštního. Překvapit by však mohl fakt, že nikdo, snad krom toho, kdo balóňky k obloze vypustil, netuší, jakou má ona stuha barvu.

Je totiž tak lesklá, že za světle se v ní odráží nebe a za tmy zase není vidět vůbec. Když svítí slunce tak silně jako nyní, tak se stuha týpří jako kapka rosy a jen málokdo vydrží dívat se na ni přímo dále než pár chvil. Jak vlastně vypadají ony balóňky? Ptají se často lidé. Inu jak by vypadaly - jako běžné pouťové balóňky střední velikosti, tak akorát nafouknuté. Červený se vedle modrého a zeleného zdá trochu menší, ale to je nejspíš jen optický klam, a i kdyžby byl skutečně o něco málo menší, tak vážně jen o trošičku. Vítr skoro nefouká a tak by se na první pohled mohlo zdát, že se balóňky snad vůbec nepohybují. Jenom tak křídle levitují ve vzduchu. Jelikož slunce jasně září a na obloze byste od východu k západu hledali mráček mamě, balóňky působí jako jakási fata morgána uprostřed pouště. Zkrátka široko daleko nikde nic, jen zelenkává tráva, jasně modrá obloha a tři křiklavě bazerné pouťové balóňky, které se téměř nepozorovatelně pohupují ani ne moc vysoko, ani moc nízko nad zemí. Kdyžby pod balóňky nebyla syté zelenkává tráva, ale třeba suchá silnice či beton, možná by bylo vidět jejich bazerné stíny - to jak přes poloprávinné bazerné balóňky prochází ostré sluneční paprsky. Jenže kvůli vířidy pětommé trávě jsou stíny balóňků sotva vidět, natož aby šlo rozeznat, jakou barvu tyto stíny mají. Uvidět tak balóňky náhodný kolemjdoucí, jistě by si pomyslel, že už tu takhle poletují snad tisíc let.

Stále si víceméně drží výšku a ani do stran se příliš nepohybují. Proti slunci to vypadá, že se slunce pohybuje k západu rychleji než balóňky, a možná to tak skutečně je. Nejednen filozof by mohl tvrdit, že balóňky se sluncem závodí, ale fyzikové by to jistě vyvrátili. Z fyzikálního pohledu totiž balóňky působí zcela nezajímavě. Nejvíce bezpochyby zaujmou děti - jedna malá holčička zrovna vědra div nebrečela, že by snad balóňky mohlý prasknout. A co teprve ta stuha. Stuha, kterou je každý z trojice balóňků uvázán, aby se nevytáhl. Očividně je uvázán dostatečně pevně, protože balóňky skutečně neucházejí. To ale není nic zvláštního. Překvapit by však mohl fakt, že nikdo, snad krom toho, kdo balóňky k obloze vypustil, netuší, jakou má ona stuha barvu. Je totiž tak lesklá, že za světle se v ní odráží nebe a za tmy zase není vidět vůbec. Když svítí slunce tak silně jako nyní, tak se stuha týpří jako kapka rosy a jen málokdo vydrží dívat se na ni přímo dále než pár chvil. Jak vlastně vypadají ony balóňky? Ptají se často lidé. Inu jak by vypadaly - jako běžné pouťové balóňky střední velikosti, tak akorát nafouknuté.

Podkapitola D.

Červený se vedle modrého a zeleného zdá trochu menší, ale to je nejspíš jen optický klam, a i kdyžby byl skutečně o něco málo menší, tak vážně jen o trošičku. Vítr skoro nefouká a tak by se na první pohled mohlo zdát, že se balóňky snad vůbec nepohybují. Jenom tak křídle levitují ve

vzduchu. Jelikož slunce jasně září a na obloze byste od východu k západu hledali mráček mamě, balóňky působí jako jakási fata morgána uprostřed pouště. Zkrátka široko daleko nikde nic, jen zelenkává tráva, jasně modrá obloha a tři křiklavě bazerné pouťové balóňky, které se téměř nepozorovatelně pohupují ani ne moc vysoko, ani moc nízko nad zemí. Kdyžby pod balóňky nebyla syté zelenkává tráva, ale třeba suchá silnice či beton, možná by bylo vidět jejich bazerné stíny - to jak přes poloprávinné bazerné balóňky prochází ostré sluneční paprsky. Jenže kvůli vířidy pětommé trávě jsou stíny balóňků sotva vidět, natož aby šlo rozeznat, jakou barvu tyto stíny mají. Uvidět tak balóňky náhodný kolemjdoucí, jistě by si pomyslel, že už tu takhle poletují snad tisíc let. Stále si víceméně drží výšku a ani do stran se příliš nepohybují. Proti slunci to vypadá, že se slunce pohybuje k západu rychleji než balóňky, a možná to tak skutečně je. Nejednen filozof by mohl tvrdit, že balóňky se sluncem závodí, ale fyzikové by to jistě vyvrátili. Z fyzikálního pohledu totiž balóňky působí zcela nezajímavě. Nejvíce bezpochyby zaujmou děti - jedna malá holčička zrovna vědra div nebrečela, že by snad balóňky mohlý prasknout. A co teprve ta stuha.

Stuha, kterou je každý z trojice balóňků uvázán, aby se nevytáhl. Očividně je uvázán dostatečně pevně, protože balóňky skutečně neucházejí. To ale není nic zvláštního. Překvapit by však mohl fakt, že nikdo, snad krom toho, kdo balóňky k obloze vypustil, netuší, jakou má ona stuha barvu. Je totiž tak lesklá, že za světle se v ní odráží nebe a za tmy zase není vidět vůbec. Když svítí slunce tak silně jako nyní, tak se stuha týpří jako kapka rosy a jen málokdo vydrží dívat se na ni přímo dále než pár chvil. Jak vlastně vypadají ony balóňky? Ptají se často lidé. Inu jak by vypadaly - jako běžné pouťové balóňky střední velikosti, tak akorát nafouknuté. Červený se vedle modrého a zeleného zdá trochu menší, ale to je nejspíš jen optický klam, a i kdyžby byl skutečně o něco málo menší, tak vážně jen o trošičku. Vítr skoro nefouká a tak by se na první pohled mohlo zdát, že se balóňky snad vůbec nepohybují. Jenom tak křídle levitují ve vzduchu. Jelikož slunce jasně září a na obloze byste od východu k západu hledali mráček mamě, balóňky působí jako jakási fata morgána uprostřed pouště.

Obsah

Kapitola 1.....	- 1 -
Podkapitola A.....	- 1 -
Podkapitola B.....	- 1 -
Podkapitola C.....	- 2 -
Kapitola 2.....	- 3 -
Podkapitola A.....	- 3 -
Podkapitola B.....	- 3 -
Kapitola 3.....	- 4 -
Podkapitola A.....	- 4 -
Podkapitola B.....	- 4 -
Podkapitola C.....	- 5 -
Podkapitola D.....	- 5 -